

Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 7 marca 2013 r. w sprawie T-95/10 CINDU Chemicals BV i in. przeciwko Europejskiej Agencji Chemikaliów (ECHA), wniesione w dniu 27 maja 2013 r. przez Cindu Chemicals BV, Deza, a.s., Koppers Denmark A/S, Koppers UK Ltd

(Sprawa C-289/13 P)

(2013/C 252/25)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Cindu Chemicals BV, Deza, a.s., Koppers Denmark A/S, Koppers UK Ltd (przedstawiciel: adwokat K. Van Maldegem)

Druga strona postępowania: Europejska Agencja Chemikaliów (ECHA), Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie wyroku Sądu w sprawie T-95/10; oraz
 - Stwierdzenie nieważności decyzji Europejskiej Agencji Chemikaliów (ECHA) ED/68/2009 (zwanej dalej „kwestionowaną decyzją”) w sprawie identyfikacji oleju antracenowego o niskiej zawartości antracenu jako substancji, którą należy umieścić na liście kandydackiej zgodnie z art. 59 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 (REACH) ⁽¹⁾, lub
 - Ewentualnie, przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania skargi wnoszących odwołanie o stwierdzenie nieważności; oraz
- Obciążenie pozwanej całością kosztów postępowania (w tym kosztami postępowania przed Sądem).

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszące odwołanie podnoszą, że oddalając ich skargę o częściowe stwierdzenie nieważności kwestionowanej decyzji, Sąd naruszył prawo Wspólnotowe. W szczególności podnoszą, że Sąd popełnił szereg błędów w wykładni ram prawnych znajdujących zastosowanie do sytuacji wnoszących odwołanie, co spowodowało, że Sąd kilkakrotnie naruszył prawo; w szczególności:

- Uznając, że sprawa dotyczy złożonych faktów naukowych i technicznych i że identyfikacja oleju antracenowego o niskiej zawartości antracenu jako substancji posiadającej właściwości PBT i vPvB na podstawie jego składników obecnych w przynajmniej 0,1 % stężeniu nie była obarczona oczywistym błędem;
- Składniki nie muszą być indywidualnie zidentyfikowane jako mające właściwości PBT lub vPvB w oddzielnej decyzji ECHA wydanej na podstawie przeprowadzonej w tym celu dokładnej oceny;
- Artykuł 59 ust. 3 i załącznik XV do REACH nie zostały naruszone, ponieważ informacja o substancjach alternatywnych nie została zamieszczona w dokumentacji dotyczącej załącznika XV; oraz

— Nie naruszono zasady równego traktowania

Z powyższych względów wnoszące odwołanie podnoszą, że wyrok Sądu w sprawie T-95/10 należy uchylić oraz stwierdzić nieważność kwestionowanej decyzji.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielenia zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH), utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniające dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywy Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE (Dz.U. L 396, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 7 marca 2013 r. w sprawie T-96/10, Rütgers Germany GmbH i in. przeciwko Europejskiej Agencji Chemikaliów (ECHA), wniesione w dniu 27 maja 2013 r. przez Rütgers Germany GmbH, Rütgers Belgium NV, Deza, a.s., Koppers Denmark A/S, Koppers UK Ltd

(Sprawa C-290/13 P)

(2013/C 252/26)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Rütgers Germany GmbH, Rütgers Belgium NV, Deza, a.s., Koppers Denmark A/S, Koppers UK Ltd (przedstawiciel: adwokat K. Van Maldegem)

Druga strona postępowania: Europejska Agencja Chemikaliów (ECHA)

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie zwracają się do Trybunału o:

- uchylenie wyroku Sądu w sprawie T-96/10 oraz
- stwierdzenie nieważności decyzji Europejskiej Agencji Chemikaliów (ECHA) ED/68/2009 (zwanej dalej „zaskarżoną decyzją”) w sprawie identyfikacji oleju antracenowego (pasty antracenowej) jako substancji, którą należy umieścić na liście substancji kandydackich zgodnie z art. 59 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 (zwanego dalej „rozporządzeniem REACH”) ⁽¹⁾ lub
- tytułem żądania ewentualnego, przekazanie sprawy Sądowi do wydania ponownego rozstrzygnięcia w przedmiocie wniesionej przez wnoszących odwołanie skargi o stwierdzenie nieważności oraz
- obciążenie drugiej strony postępowania wszystkimi kosztami postępowania (w tym kosztami poniesionymi w postępowaniu przed Sądem).

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnoszą, że oddalając ich skargę o stwierdzenie częściowej nieważności zaskarżonej decyzji, Sąd naruszył prawo wspólnotowe. Wnoszący odwołanie w szczególności twierdzą, że Sąd popełnił szereg błędów w zakresie interpretacji ram prawnych mających zastosowanie do sytuacji wnoszących odwołanie. Spowodowało to szereg naruszeń prawa przez Sąd, który w szczególności uznał, że:

- sprawa dotyczyła złożonych okoliczności faktycznych o charakterze naukowym i technicznym oraz że decyzja w sprawie identyfikacji oleju antracenowego (pasty) jako mającego właściwości PBT i vPvB na podstawie jego składników o stężeniu wynoszącym co najmniej 0,1 % nie zawierała oczywistego błędu w ocenie;
- składniki nie wymagają indywidualnego zidentyfikowania jako mające właściwości PBT lub vPvB w odrębnej decyzji ECHA na podstawie pogłębionej oceny dokonanej w tym celu;
- nie naruszono art. 59 ust. 3 i załącznika XV do rozporządzenia REACH, ponieważ w dokumentacji zgodnej z załącznikiem XV nie znajdowały się informacje dotyczące substancji alternatywnych oraz
- nie została naruszona zasada równego traktowania.

Z tych powodów wnoszący odwołanie żądają uchylenia wyroku wydanego przez Sąd w sprawie T-96/10 i stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji.

(¹) Rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH), utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniającego dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywę Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE (Dz.U. L 396, s. 1)

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 14 marca 2013 r. w sprawie T-587/08, Fresh Del Monte Produce, Inc. przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 27 maja 2013 r. przez Fresh Del Monte Produce, Inc.

(Sprawa C-293/13 P)

(2013/C 252/27)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Fresh Del Monte Produce, Inc. (przedstawiciele: B. Meyring, Rechtsanwalt, adwokaci L. Suhr i O. Van Ermengem)

Druga strona postępowania: Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert GmbH & Co. KG, Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie wyroku Sądu wydanego w dniu 14 marca 2013 r. w sprawie T-587/08,
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 15 października 2008 r. (C(2008) 5955 wersja ostateczna) w sprawie COMP/39.188 — Banany, w zakresie, w jakim dotyczy ona wnoszącego odwołanie oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

Po pierwsze, wnoszący odwołanie podnosi, że Komisja i Sąd błędnie zastosowały art. 81 ust. 1 WE (obecnie art. 101 TFUE) i art. 23 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003 (¹), uznając, że Del Monte ponosi odpowiedzialność za naruszenie. Kryterium odpowiedzialności spółki dominującej zakłada, że spółka zależna nie może decydować w sposób autonomiczny o swoim zachowaniu na rynku. Oznacza to, że odpowiedzialność spółki dominującej może powstać tylko w przypadkach, w których spółka zależna postępuje zasadniczo zgodnie ze wskazówkami spółki dominującej. Komisja i Sąd uznały, że Del Monte ponosi odpowiedzialność za zachowanie Weichert, przyznając, iż „Weichert nie zawsze postępowała zgodnie ze wskazówkami Del Monte” oraz że „decyzje Weichert w sprawie cen mogły nie spełniać oczekiwań Del Monte”. Ponadto ani z decyzji, ani z wyroku nie wynika, że Weichert rzeczywiście postępowała zgodnie ze wskazówkami Del Monte. Wnoszący odwołanie dodaje, że Sąd poprzestał na dokonaniu oceny szeregu czynników pozwalających na stwierdzenie, że Del Monte rzekomo wywierała w określonym stopniu wpływ, lecz Sąd nie zastosował kryterium wyrażonego w orzecznictwie w celu dokonania oceny, na czym polegał „decydujący” charakter tego wpływu.

Posiłkowo wnoszący odwołanie podnosi zarzut, że Sąd przeinaczył niektóre dowody w szczególności w zakresie oceny umowy partnerskiej Weichert i oświadczeń pozostałych importerów.

Wnoszący odwołanie twierdzi ponadto, że, nie uwzględniając poszczególnych indywidualnych dowodów na tej tylko podstawie, że takie dowody nie umożliwiły wykazania braku decydującego wpływu, Sąd faktycznie przeniósł ciężar dowodu. Stanowi to naruszenie art. 48 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (domniemanie niewinności), art. 6 ust. 2 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka oraz zasady in dubio pro reo.

Wnoszący odwołanie podnosi wreszcie, że, uznając, iż Dole, Chiquita i Weichert popełniły jednolite i ciągłe naruszenie, mimo że Weichert nie wiedział o wymianie informacji pomiędzy Chiquitą i Dole, Sąd błędnie zastosował art. 81 ust. 1 WE.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. L 1, s. 1).